

Uzaktayken

– SafırDefteri · 27 Şubat 2018

Uzaktayken

Bir yarım geride kalmış, ötekini bekler
Zayıf ışığı, umuda bel bağlamış yakamozların
Sönük.

En parlak mehtap gecesinde dahi
Gözleri zifiri karanlığı arar durur

Hasret nöbetleri,
Dönemiyorum...
Soğuk yeller esiyor içimdeki ateşten çembere.
Hala yanıyor, hala yanıyorum
Hüzün, sirayet ediyor her seferinde
Günümün en sancılı mutluluğuna.
Dönemiyorum...

Küf tutmuş duvarlar, bomboş bir oda
Umursamaz yalnızlığını, kendi haline güler.
Uzaktayken anımsıyorum,
Hisar'ın renkli ışıltısı düşerdi yüzüne.
Kardelenler sersem
Temmuz neşesi damlardı gözlerinin bulutundan.
Yıldızlar artık değersiz
Bütün yıldızlar altından
Uzaktayken anımsıyorum,
Uzakta oluşunu
Her bir nefeste bir parça daha siliyor,
Hafızama kazınan
Dalgın, hayali bir kadın...

Hasret nöbetleri,
Dönemiyorum...
Gece şarkı söylüyor baykuşlara, alaycı bir tavırdadır
Duymak istemiyorum ızdırap geliyor her ses.
Şüphe,
Ne vakit kendimle kalsam düşüyor üstüme

İnsan neden uzaktır? Neden uzaktadır?

Ben kendimden uzağım

Dönemiyorum...

Altın konak, ahşap işlemeli sandık

Zaman toplamış gamını, kolu kanadı kırık.

Uzaktayken anımsıyorum,

Boğaz ın bütün güzelliği toplanmış yüzünde

Floryalar ötüyor yanbaşımda,

haykırır gibi.

Bir dala sarılmış, beyaz kurdele

Baktıkça içimi dağlayan

Eskiden...

Uzaktayken anımsıyorum,

Ne Samatya'nın canlı sokakları cazip geliyor

Ne de Belgrad'ın orman yolu...

Çünkü ne zaman anımsasam

İçim ürperiyor, göz kapaklarım titriyor, yorgun düşüyorum.

Çünkü uzaktakilerin yükü ağır

Çünkü uzaktakiler bir yarısını taşır içinde,yorulana dek

Çünkü gittiğim her uzakta bir parça sen varsın

uzaktayken anımsıyorum,

bir yarım geride kalmış ötekini bekliyor,

Uzaktayken...